

Ambrus Zoltán: A tóparti gyilkosság (szövegrészlet)

-Jól van, de előbb még azt kell elhatározni, hogy milyen néven fogunk szerepelni, mint néma cimborák. Ne felejtse el, az imént csak azért mondtuk, hogy én Paul Jones, a kalóz vagyok, te pedig Don Cézár de Bazán, hogy félrevezessük a kémeket. És minden néma cimborának kell valami álnevének lennie, hogy a besúgók csak ezen a néven ismerjenek bennünket, és ha véletlenül valamelyikünket elfognák, ne tudhassa senki, hogy mi az igazi nevünk.

- Hát ezért el is foghatnak bennünket? - kérdeztem megszeppenve.

- Ne ijedj meg. Azért, mert néma cimborák vagyunk, nem fognak el bennünket, de ha később másokat is fölveszünk a szövetségbe, és ezek közül valamelyik példának okáért elrejt egy rablóvezért, ezt az illető néma cimborát már elfoghatják. De az se baj, mert ott van a többi néma cimborá, aki kiszabadítja. A néma cimborák megvesztegetik a porkolábot, selyemhágcsót csempésznek be az elítélt cellájába, ladikkal várják a menekülőt a fegyház fala alatt, földalatti folyosókon és csapóajtókon át még a börtönbe is beférkőzhetnek. Persze, ez csak később lehet így, amikor már nagyon hatalmasok leszünk.

- Már én csak azt mondom, hogy akkor se, később se vegyük fel a szövetségbe azt, aki el akarja rejteni a rablókat.

- Ne félj addig, míg én leszek a néma cimborák vezére!... Aztán te is néma cimborá leszel, az alvezér!... és akit te nem akarsz, azt nem vesszük fel a titkos társulatba.

Agenornak ez az utolsó biztatása annyira megnyugtatta hamarjában igen felzaklatott lelkemet, hogy - bár az alvezéri szerep nem elégített ki, sőt Agenornak hirtelen fölém kerekedése meglehetősen ingerelte a hiúságomat s aztán az is bosszantott, hogy Agenor féltékenységgel vádolt és nagy felsőbbiséggel mosolyogta le az aggodalmaimat - nagy lelki megkönnyebbülésben mindenbe belenyugodtam:

- Akkor hát nem bánom!

- Én, mint néma cimborá, Athos lovag néven fogok szerepelni - jelentette ki Agenor. - Hát a te neved mi lesz?

Nekem akkor *Ördög Róbert* volt a legkedvesebb operám, mert egy szót sem értettem belőle. Erre gondolva, rövid tanakodás után azt feleltem:

- *Ördög Róbert*.

- Brávó, alvezér - dicsért meg Athos lovag -, ez szép név! Hát most már esküdhetünk. Figyelj jól minden szavamra!... mert te is ugyanúgy fogsz esküdni, csak mindig a te nevedet mondd, előbb az igazit, aztán az *Ördög Róbert* nevet... és mikor elhallgatok, azt feleled rá: »Vidáman menjünk a halálba!... Vidáman, ifjak, holtig vidáman!«... Készen vagy?

- Készen.

Agenor, méltóságosan, mint a színpadi királyok, hármat lépett előre, hirtelen megállapodott, esküre kapta fel a jobb kezét, és ezekkel a szavakkal tette le a fogadalmát, olyan mély hangon, mely engem az *Ördög Róbert* opera Bertramjára emlékeztetett:

- Én Lóránt Agenor, más néven: Athos lovag, a néma cimborák titkos társulatának vezére, esküszöm a rejtelmes hatalmakra, a sötétség lovagjaira és a Mágia minden csodájára, hogy a néma cimborák titkait soha senkinek sem árulom el, hogy soha egy társamat sem adom ki a poroszlóknak és hogy egy társamról sem fogom megvallani, hogy ő is néma cimborá, ha pozdorjává törik is a csontjaimat!... Számiel, Számiel, lépj elő, itt a bűvös csontvelő!

Elhallgatott, amire én, ismét megilletődve eldadogtam a »néma cimborák dalá«-nak már jól ismert szövegét.

- Most rajtad a sor! El tudod mondani az esküt hibátlanul? - kérdezte vezérem.

- Ha sügni fogsz, ahol megakadok.

- Csak kezd el bátran!... Majd kisegítelek!...

Elkezdttem:

- Én, Gombos István, más néven Ördög Róbert, a néma cimborák titkos társulatának alvezére... És elmondtam a többi is, szóról-szóra úgy, ahogy ő... csak éppen a poroszlók emlegetésénél kellett kisegítenie.

Mikor túlestem rajta, ő is a »néma cimborák dalá«-val felelt nekem. De ő már énekelte ezt. És miután elénekelte, megint kezét fogott velem.